

Sygn. akt IV CSK 538/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Starosty B.

przeciwko T. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 11 marca 2015 r.,

na skutek dwóch skarg kasacyjnych: strony powodowej oraz pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 16 kwietnia 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

**1) odmawia przyjęcia skarg kasacyjnych powódki
i pozwanego do rozpoznania,**

**2) znosi pomiędzy stronami koszty postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skargi kasacyjne od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 16 kwietnia 2014 r. wniosły obie strony.

Powodowy Skarb Państwa w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na potrzebę wykładni art. 471 k.c. w zw. z art. 476 i 484 § 2 k.c. stanowiącego podstawę miarkowania kar umownych między innymi ze względu na rozbieżności w orzecznictwie Sądu Apelacyjnego w [...]. Zdaniem pozwanego jego skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna ze względu na niewłaściwe zastosowanie art. 476, 647 oraz art. 484 § 1 w zw. z art. 471 k.c. oraz oczywistą obrazę art. 483 § 1 i 484 § 1 k.c. oraz art. 365 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie się do przyczyny istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć, jak też, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07,

niepubl.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 8 lipca 2008 r., I CSK 111/08; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11; z dnia 4 kwietnia 2012 r., III SK 39/11; z dnia 26 kwietnia 2012 r., III SK 43/11, niepublikowane).

Uzasadnienie wniosku powoda o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia tych wymagań. Z jednej strony kwestia miarkowania kar umownych była wielokrotnie przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego (ostatnio w wyroku z dnia 29 maja 2014 r., V CSK 402/13, niepubl.) z drugiej zaś nie wystarczy do przyjęcia potrzeby wykładni wskazanych przepisów wystąpienie rozbieżności w orzeczeniach tego samego Sądu oceniającego podobny zakres robót ale na podstawie różnych umów.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, skarżący powinien w odrębnym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, tj. oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w Sądzie drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe (tak np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.; z dnia 20 czerwca 2007 r. II CSK 184/07, niepubl., z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 2467/07, niepubl.).

Pozwany wnoszący skargę kasacyjną nie wykazał tak rozumianej jej oczywistej zasadności, zwłaszcza pomimo wyrażonego przez Sąd Najwyższy w przedmiotowej sprawie w wyroku z dnia 24 października 2013 r. stanowiska w przedmiocie pozytywnego (materialnego) skutku rozstrzygnięcia zawartego w prawomocnym orzeczeniu wydanym w procesie z udziałem tych samych stron.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania.

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 100 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. albowiem żądania żadnej ze stron nie zostały uwzględnione.